

Все буде Україна!

збірка патріотичних поезій

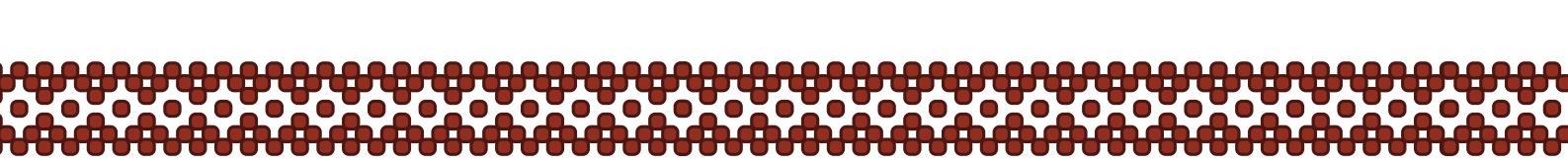
ПРИКАРПАТСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТЕФАНІКА
ФАКУЛЬТЕТ ПСИХОЛОГІЇ

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!
Збірка патріотичних поезій

Івано-Франківськ – 2022

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4УКР)6-5
В 20

Рекомендовано до друку Вченою радою факультету психології
Прикарпатського національного університету імені Василя
Стефаника (протокол №10 від 27.05.2022)

Рецензенти:

Л.С.Пілецька, доктор психологічних наук, професор
О.М.Чуйко, кандидат психологічних наук, доцент

Укладачі: кандидат психологічних наук, доцент Галина
Федоришин, Наталія Вовчук

Відповідальні редактори: Андріана Боднар, Наталія Кобилянська

Дизайн: Наталія Кобилянська

Все буде Україна!: Збірка патріотичних поезій. Івано-
Франківськ: Прикарпатський національний університет імені
Василя Стефаника; Факультет психології, 2022. 49 с.

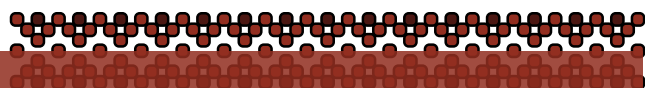
Збірка містить вибрані твори здобувачів спеціальності
«Психологія» факультету психології Прикарпатського
національного університету імені Василя Стефаника: Наталії
Вовчук, Розаліни Воробйової, Вероніки Грушецької, Святослави
Липінської, Надії Кобилянської, Тетяни Святенкової, Назарія
Скобеля, Віти Винниченко.

Видання присвячене борцям за свободу України.

Зміст

Передмова.....	5
Скануй QR-код та слухай вірш!.....	6
Наталія Вовчук. <i>Україна – моє серце</i>	8
Розаліна Воробйова. <i>Ты мирно строил свои планы</i>	17
Вероніка Грушецька. <i>Ukraine</i>	19
Святослава Липінська. <i>Все Україна Є</i>	21
Надія Кобилянська. <i>І здригнулась земля</i>	28
Тетяна Святенкова. <i>Мій народ соняшниковий</i>	30
Назарій Скобель. <i>Вставай, Україно!</i>	41
Віта Винниченко. <i>Сповідь</i>	45

ПЕРЕДМОВА

Вітаємо, любі читачі! Ви розгорнули Збірку поезій, яка народилася у студентства факультету психології у дуже нелегкий час для нашої країни і для кожного, кому Україна не байдужа, час боротьби за свободу у перші сто днів війни, розв'язаної росією 24 лютого 2022 року.

У кожного з нас є потреба у рефлексії подій, що відбуваються, і кожен робить це у свій спосіб: через художню і музичну творчість, розповідь, роздуми, поезію, фотодизайн. Творча молодь факультету психології вирішила донести свої переживання й думки через поезію і таким чином зафіксувати їх в історії, щоб пам'ятати, крізь що ми пройшли, навчатися, надавати нових сенсів подіям, надихати нові покоління відвагою і героїчною боротьбою. Це спосіб психологічної підтримки українцям і прояву любові до України і її славних синів і дочок, які кожен на своєму місці робить все можливе, щоб якомога швидше здобути перемогу. Це спосіб показати, що ніхто не залишається наодинці у своїх переживаннях і труднощах, що ми – одна незламна велика родина. Ми – нація, яку ніщо не спинить у відстоюванні цінностей, яка кожного разу піднімається з попелу і стає ще сильнішою і твердо переконаною у своїй правді – нести мир і просвіту.

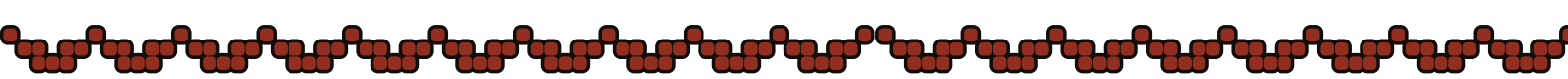
У Збірці представлено твори восьми здобувачів бакалаврату, магістратури й докторантури факультету психології Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника: Наталії Вовчук, Розаліни Воробйової, Вероніки Грушецької, Святослави Липінської, Надії Кобилянської, Тетяни Святенкової, Назара Скобеля, Віти Винниченко.

Яка вона, поезія сучасної війни? Гортайте сторінки Збірки і читайте, переходьте за QR і подивіться чи послухайте відео/аудіо вірша.

Ми віримо у перемогу! Війна закінчиться, а поезія буде жити.

Все буде Україна!

Галина Федоришин

Скануй QR-код та слухай вірш!

Наталія Вовчук:

Україна -
моє серце

Україна була, є
і буде!

Життєва арена

Розаліна Воробйова:

Ты мирно строил
свои планы

Тетяна Сватенкова:

Переселенці

Кава

Встала Україна

Назарій Скобель:

Вставай, Україно!

Святослава Липінська:

Сьогодні я
змерзла

Побачити
усмішку

Словом можна лікувати,
Можна навіть вбити.
Головне не переборщити
І пору знати **де** потрібно,
Й **що** казати.

Мене завжди називали надміру емоційною. Часто могла достатньо голосно щось розказувати. Але з часом переконалася, щоб донести думку важливо підібрати потрібні слова і момент.

Наталія Вовчук

ЖИТТЄВА АРЕНА

Нема у світі більшої біди,
Ніж опинитися в центрі війни.
Немає щастя, спокою нема,
Забрала їх безглузда боротьба.

Руйнуються села і міста,
Обриваються великі і малі життя,
Витягають з-під завалів людей,
Реальність сповнена темних ідей.

Але надія жива,
Любов переповнює наші серця,
З вірою звертаємось до Бога,
З неба прийде нам допомога.

Українці покидають свій дім,
Бо немає спокою в нім,
На вулиці волає сирена,
Страхом сповнюється життєва арена.
Усвідомлюється кожна мить,
Наскільки вона плинно летить.
Виникає багато питань.

Навіщо окупанте лізеш в Україну?
Чому перетворюєш її на руїну?
Нема нічого тут твого. Чого преш?
Обіцяю, втікати меш звідси мов флеш.

Не віддам її нікому.
Переконайся сам у тому.
Україна - мій діамант,
Простягнеш на неї руку -
Поранишся сам.

Пропаганда москалів зазомбувала,
Розум від них вона вкрала,
Чорне нутро сформувала.
Тепер у них мертвий народ,
А москаль шукає брудних пригод.

Ніхто там не скаже: "Ні війні"
Бо получать за це по гузиці.
Ними керують інстинкти,
А нами дух.
Вони значить тваринки,
А ми "люди ух".

Горить країна моя, та не згора!
Бог береже її від сил зла.
Ти просто молись.
Відкинь тривогу, довірся Богу
Перепроси за свої гріхи,
Тоді прийде день свободи.

25.03.2022

УКРАЇНА – МОЄ СЕРЦЕ!

Україна мій скарб, Україна моє серце!
І, коли прийшов москаль,
Моє серце вмирало, мліло, плакало, боліло.
Але людяність зберегти зуміло.

Нехай горять мости,
Взриваються гранати,
Але я буду ворога гнати.
Це моя земля і моя будівля,
Моя власність – Україна.

Коли ворог атакує,
Він навколо все руйнує.
Але сім'я буде існувати,
Її так просто не зламати.
Жезло своє хотів запхати,
Україну не оббрехати.

Україна мислить сама!
Їй не потрібна, окупанте, твоя руїна,
Вона не стане перед тобою на коліна.
Країна поклоняється Богу,
Тому не стане на хибну дорогу.

І як би дивно це не звучало
Дякую горю, що нас об'єднало.
Всі конфлікти стали смішні,
Ми вирости як люди.
Ніхто цього тепер не забуде.

І навіть якби хтось сильно хотів,
Він цього фізично зробити не зміг.
Завжди буде пам'ятати:
Людям треба допомагати!

Навіть якщо лишуся хати,
Не буду на дворі спати,
В мене є сім'я – Україна.
Вона до мене завітає,
Мене накриє, приласкає.

Україно, моя мила мати,
Як тебе можна не шанувати?
Твоя любов мене буде,
Вітер хижу цю не здує.

Знаєм пройде цей ураган,
Бог нас не лишить сам на сам.
Будемо ми працювати
І скоро зможем все владнати.

Більш свідомо будем проживати
І за героїв своїх пам'ятати.
Ця війна залишиться на сторінках,
Можливо в когось у серцях.

І розцвітуть сади країни,
Кількість їх буде більшою, ніж була,
Запанує тут життя.
Всі зрозуміють:
Україна так багатою ще не була.

Багатство України – люди.
До неї так багато їх прибуде!
Вони сіятимуть добро,
Будуватимуть щастя,
Даруватимуть увагу і повагу.

Цінуватимуть мир,
Бо знаєш, як добре з ним!
Берегтимуть життя, рідню
І всю свою Українську сім'ю.
Ми єдині, нас не зламати!
Ми будем Бога прославляти!

15.04.2022

УКРАЇНА БУЛА, Є І БУДЕ!

З колиски, з пеленок,
Із самого початку.
Україну охрестили,
Нове життя у неї влили.
Перестала воювати,
Хотіла миру.
Сусіди її спокушали,
До бою звали.

Були часи - брала меча,
Вона захищала себе,
Визволяла своїх,
Не бажала вбивати їх.

Дух війни переслідував споконвіків.
Шкода, що так багато забрав життів.
Україна вціліла, незалежна стала.
Але війна її не полишала.

Страждав народ,
Вороги раділи.
Багато територій
її хотіли.

Луганськ... Донецьк...
Зрошували свої села, міста.
Та це була не роса.
Вона ж червоною не буває,
Це навіть телепень знає.
Рефи брехали,
Хотіли приховати.
Все вуалювали,
пропаганду свою пускали.

Нам не вірили,
Слухали обман.
Вбивцям толерували,
Боялися сказати війна.
Знаєш, та це ще не все.
Москалю було мало,
Хотів ще і ще.

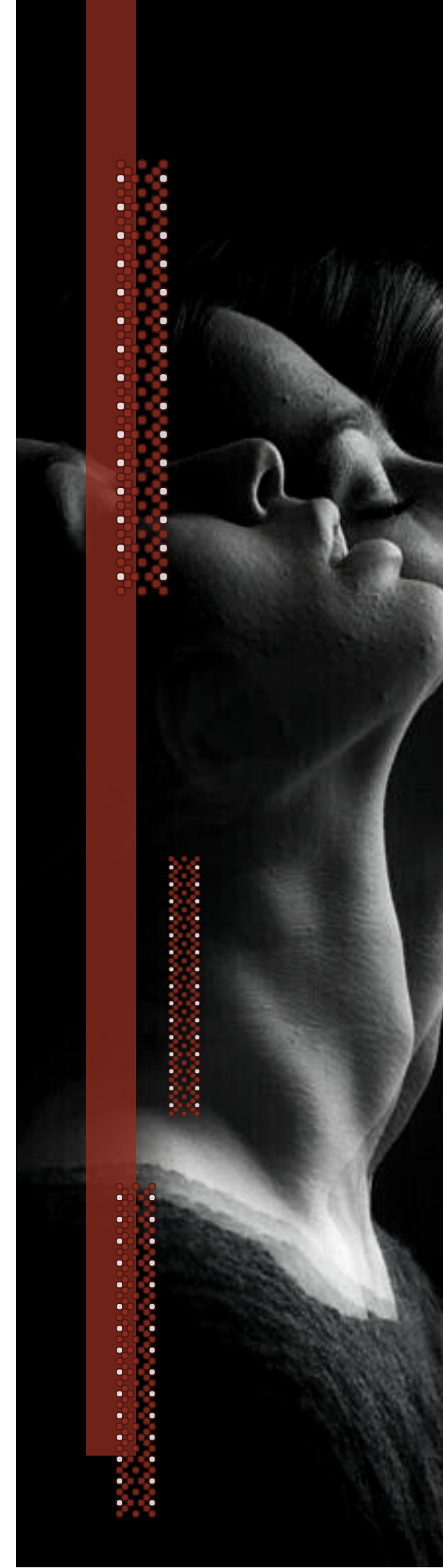
Спробувало зло нищити все.
Провело повномаштабну атаку.
Вранці ракетами збудило,
Та ще не знало підле, що натворило.

Щоби вороже створіння довго жило,
Щоби всі наслідки своїх дій пізнати, та
провідчувати.
Щоби були кольоровими сні,
Де до нього приходять ним вбиті українські
сини.

А щоб мародери-людожери,
Плоди праці рук своїх чимшвидш зібрали.
Щоб інших до своєї праці не закликали!
Щоби "мечі" зі страху тупіли,
Кораблі свої топили,
Танки лишали, а самі втікали.

Та не бажаємо ми нікому зла,
Просто справедливості чекаєм.
Знаєм, вона прийде.
Темниця з радістю їх жде, прийме.

Нехай до них говорить совість.
Щоби від голосу її не тікали.
Зараз ми говоримо: у них її нема.
Та краще, щоб все таки була.
Тоді б менше страждали.

Ми основу людську маєм,
Тому міць проявляєм.
Ми мужні, відважні,
До нас всі зуби можна поламати.
Для ворога ми небезпечні.
Ми непереможні.
Вклад наш величезний,
Про нього писатимуть ще сотні літ.
Нас підтримує світ.
Також численні Люди.
Ми вдячні і цього не забудем!
Україна була, є і буде!

18.03.2022

ПЕРЕМОГА – ЦЕ НАША ДОЛЯ !

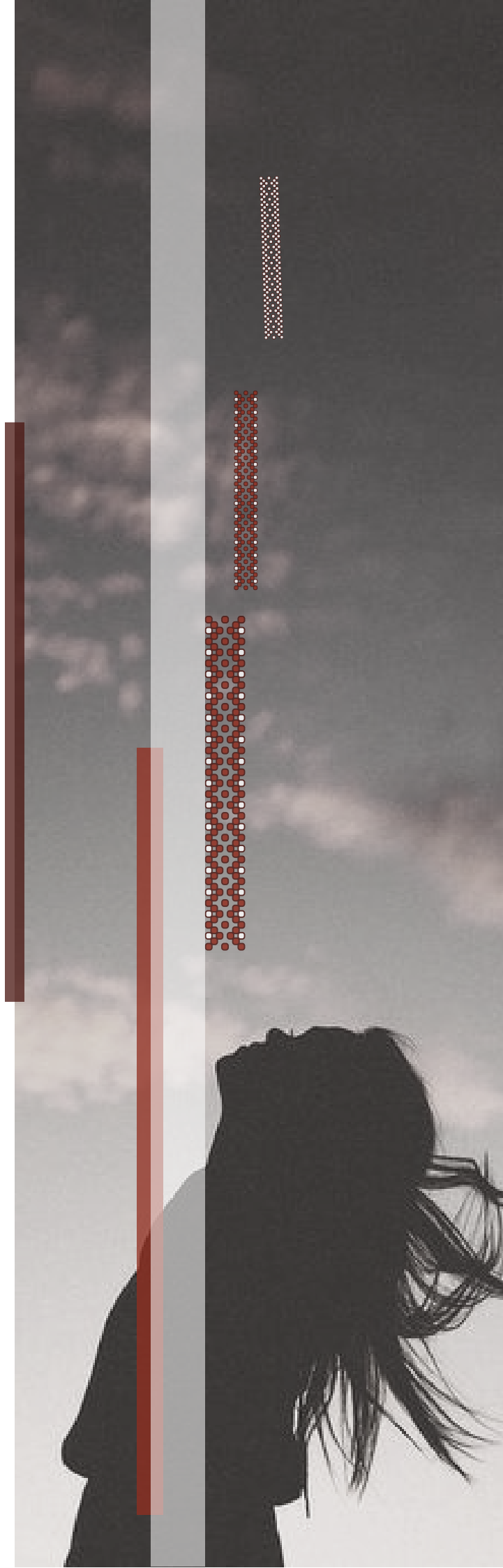
Український віруючий народ,
Він зможе вижити після негод.
Зможе рости, вчитись, працювати,
Треба трохи перечекати.

Повітряними тривогами
Нас вже не здивуєш.
Мелодію цю всюди почуєш.
Морально ми перемогли,
Ще треба фізичної перемоги,
Щоб від щастя стрибати,
Щоб в колі сім'ї святкувати.

Ми просто ще не всі зібрались,
Чекаємо на своїх кримських татар,
донецьких, луганських братів і сестер.
Щоби нарешті з'єднатись.

Ми тепер одна сім'я.
Ми будемо ділитися любов'ю.
Ми освяtimo майбутнє своїми
потом і кров'ю.
Землі наші стануть святі,
Сюди більше не ступлять москалі.
Згорить вся ворожа зброя,
Запанує воля.
Ми пройдем через поле горя.
Перемога – це наша доля!

До матерів повернуться сини,
А до дітей – батьки.
Будем цінувати найменше життя.
Говорити про свої почуття.
Будем радіти життю,
Насолоджуватись миром.
Обновимо свої серця,
Повернемось до Творця.

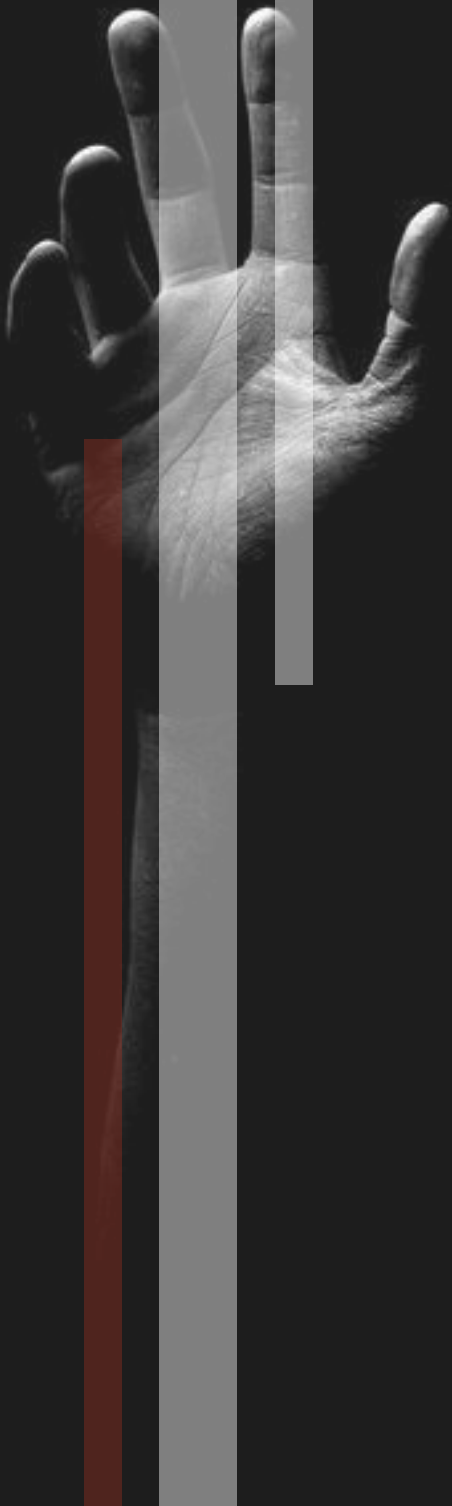

**Розаліна
Воробйова**

“

Маяк - дуже важливий символ для мене, адже це світло, надія і орієнтир у темні часи. Я вірю, що Україна теж збереже своє світло і після шторму, коли ми переможемо, сонце засвітить ясніше ніж будь-коли раніше

Ты мирно строил свои планы,
С надеждой на весну смотрел,
А оборвал всё гость незванный,
Который заслужил расстрел.
Ты мирно спал, но вместе с утром
И не во сне пришел кошмар,
И все дела на паузе будто,
Никто у нас войны не ждал.
Подальше гнали эти мысли,
Кому, зачем нужна война?!
Мы все во времени зависли,
От малых к старым, вся страна.
А многим их часы сломали,
Все чьи-то братья, сыновья,
А проживут ничтожно мало,
За что такая им судьба?!
Виною старика идеи,
Безумные, и полны зла,
За них ребята умирали?!
И сотни жизней - их цена?!
Очнитесь, люди, мы - едины.
Мы все стремимся к одному -
Жить независимо и мирно,
А вы молчите. Почему?!
Ведь среди вас есть тоже жертвы,
Ваши родные и друзья,
Вернётся сын к вам уже мертвым,
Не стоит этого война.
Мы не хотим с вами конфликта,
И не хотим мы сеять смерть.
А наши действия - защита,
Чтоб как-то избежать потерь
От рук безумного тирана,
Он не заботится о вас.
Он подкупает вас обманом,
И ждет вас то что нас сейчас.
Мы боремся за наши судьбы.
Мы все сильнее чем наш страх.
От всех зависит то, что будет
Наш мир сейчас у нас в руках.

Вероніка Грушецька

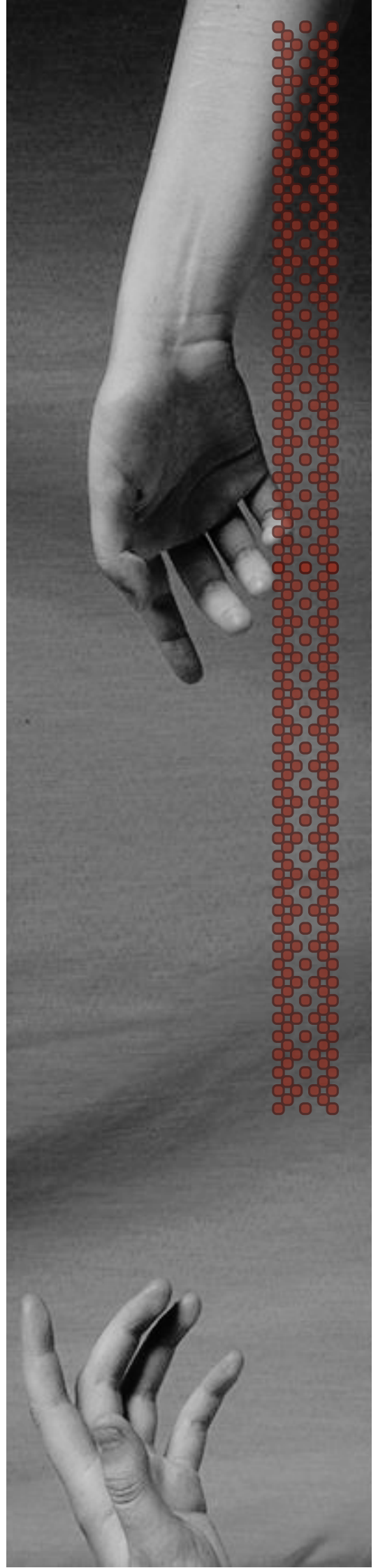
“

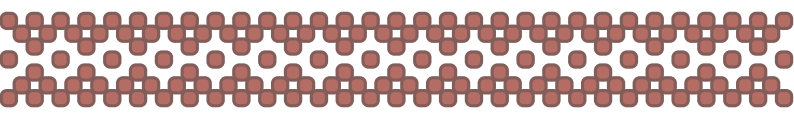
Цей вірш мені давався не зовсім легко. Складно писати такі рядки про свою країну, яка просто існує і нікого не чіпає. Це - країна свободи, але й також країна, у якої постійно хотіли цю свободу забрати. Я описала в цьому вірші всі свої переживання, й висвітлила реальну ситуацію, яка з нами трапилась. Багато років я писала виключно щось романтичне, чуйне й таємниче, але тепер вийшла на новий рівень своєї поезії.

UKRAINE

Україну спіткало погане горе,
Сусід її забрати хоче,
Він пробирається вже через море,
Не розуміючи, який це злочин.
Вона стоїть, вона незламна,
Її оберігає ЗСУ,
Вона для нас велика мама,
Не віддамо її якомусь псу.
Супергерої – це не Marvel,
Це Збройні Сили України.
Нехай їх всіх оберігає ангел,
Щоб поверталися в свої всі сім'ї.

Прошу, уйдіте из моей страны,
Она не ваша, она наша,
Мы никогда не были вам враги,
Но вы подумали иначе.
И 8 лет мы все хотели мира,
И мы не любим играть в войнушки,
Но так случилось, что ваш Владимир
Забрал невинные наши души.
И гибнут ваши все войска,
Простые парни, чьи-то сыновья.
Мы ждали, когда встанет ваша вся страна,
А получили – нифига!
Вы так из дома боялись выйти,
Сказать насколько всё ужасно.
Мы лишь просили сделать митинг,
Но всё было таки напрасно.
И вы большая все страна,
Но с вами лишь один диктатор.
И он нам не брат, второй Сатана.
Для вас он большой император.

Святослава Липінська

“

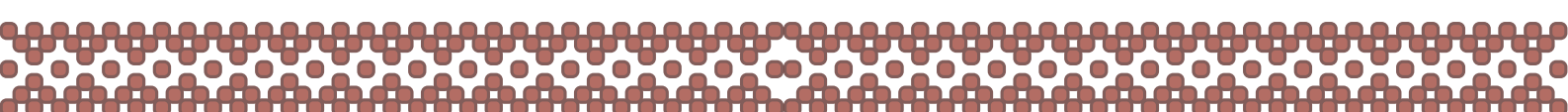
Христос воскрес, Українцю і Українко! Зараз весна 2022 р.Б.
- сонячна і сумна водночас. Зацвіли вишні, квіти всіяли
траву, а з Дерева Нашого Роду наглою рашистською
пошестю зірвано стільки Цвіту ... Мені сумно... Напевно тобі
і кожному із нас це болить...

Попри все я вірю, що з Божою допомогою і величезною
працею Українського Воїнства, Україна переможе.

"Згинуть наші воріженьки як роса на сонці!" - слова Нашого
Гімну додають сили.

Пам'ятай , Любий Читачу, що Українське Сонце світить у
кожному із нас.

З повагою, Святослава.

ПОЕЗІЯ – ПСАЛМАМИ

Поезія прокляла росіян,
Коли від обезводнення загинула українська дитина.

Поезія просить Господа, щоб
Припинила існувати
російська нацистська федерація.

На росії жують вечері.
А ввечері в Україні
Замість сутінок на міста
Падають ракети ...

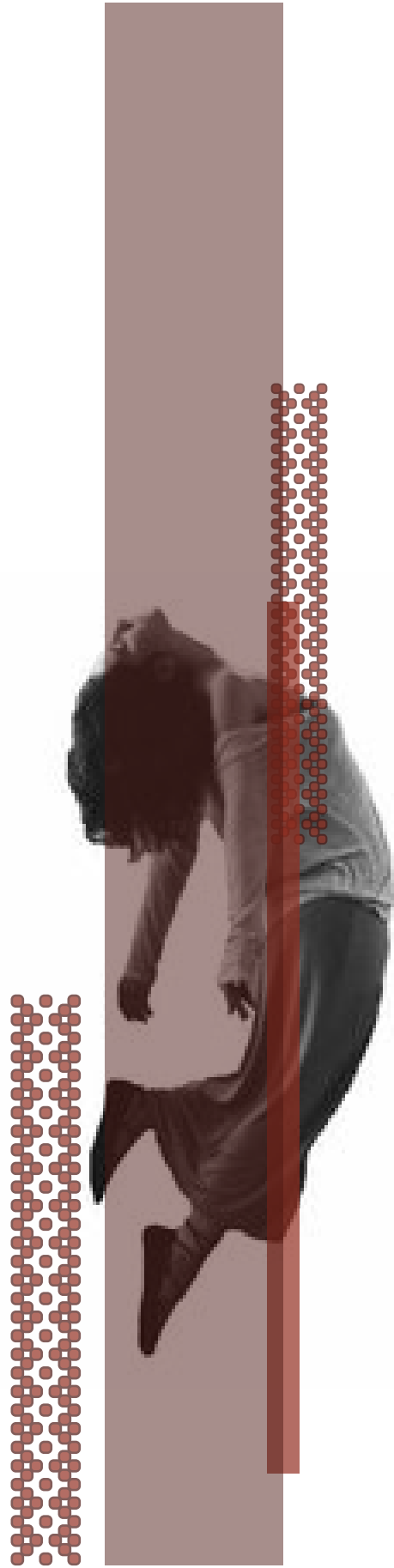
Ненароджена дитинка
У лоні вбитої матері кричить:
"Пам'ятай про мене. Про мою маму" ...

Весни згвалтовано.

Косуля розбилася із переляку.

Поезія стала Псалмами.

23-24.03.2022 р.Б.

СУМНЕ СОНЦЕ 2022

Сонце постукало у вікно -
Мовити: "Здрастуй!".

Жадібно вдихаю здраст -
Сонячні очі весни.

Поки в серці живуть
Вбиті росіянами українці -
Я ще людина.

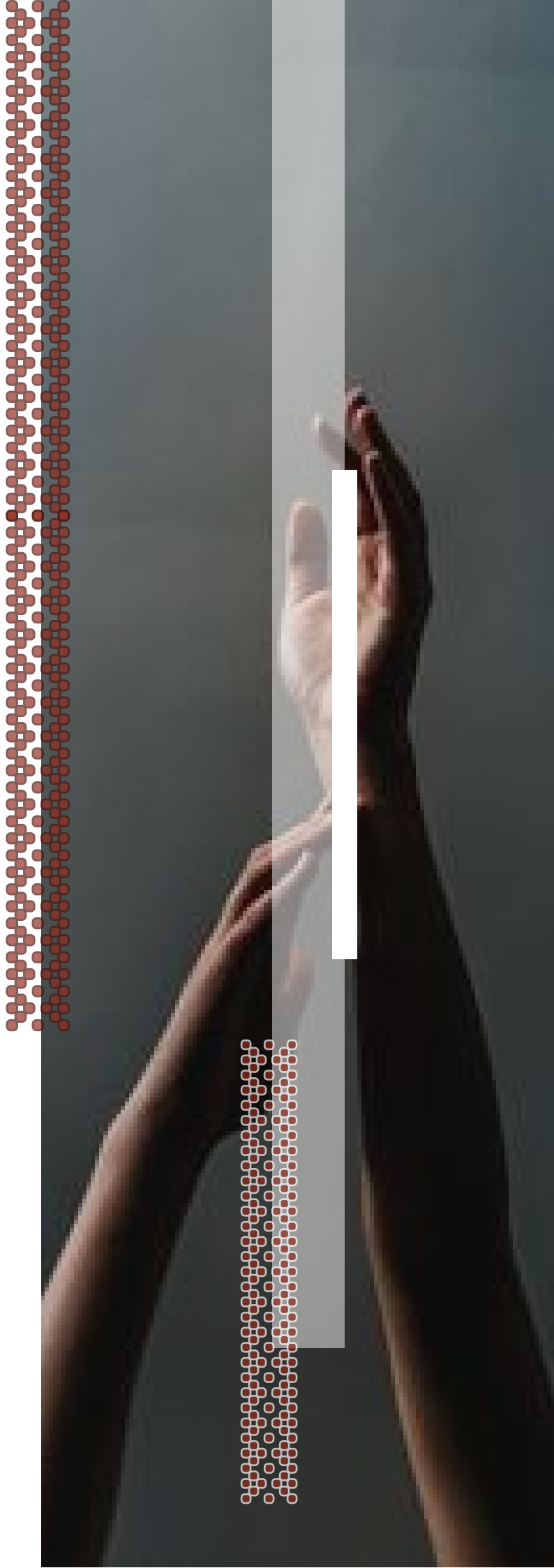
Поки бореться кожен як вміє -
Ми є.

Підсніжники - вільні квіти.

Весна брунькує:
Все буде Україна!

Сонце мовить у серці:
Все Україна Є.

24.03.2022 р.Б.

ВІРЮ У ТЕБЕ

СЕРЦЕ МОЄ, жаре, як воля сильний!
Бийся в мені!
Бийся. Живи. Нуртуй.
Дихай. І вір.
Можеш - молись. І бийся.
Поки ти б'єшся -
Битись не зможе збуй.
Не заглушай в собі чуття, що справжні.
Не борони сльози собі і плач.
Плач і кричи.
Знову ставай і бийся.
Кожну краплину крові моєї - бач.
Піснею, вогнем,
Трійлом зневаги, словом -
Нищ окупанта.
Нищ той нікчемний рій.
Серце мое: бийся із сином чорта.
Бийся й молись.
ТИ ПЕРЕМОЖЕШ - вір.
Віра - твій меч. Віра - холодний розум.
Розум холодний хай буде твій партнер.
Я є твій дім.
Ти - мій Хоробрий Воїн.
ВІРЮ У ТЕБЕ.
Завтра. Тоді. Тепер.

25.03.2022 р.Б.

ПСАЛОМ ПІД ЧАС ТРИВОГИ

Боже сили моєї, врятуй мене!

Дай мені розум холодний і витривалість.

Обеззброй моїх ворогів, засліпи їхнє бачення,
поверни їх туди, звідки вони прийшли на землю мою.

Господи, Боже мій, прошу Тебе: змилуйся і порятуй мене.

Поверни зброю ворога мого і брехню його проти нього самого і захисти мене.

Я довіряю Тобі.

Ти мій захист і щит.

Я у безпеці з Тобою.

29.03.2022 р.Б.

СОНЦЕ СХОДИТЬ

Невиспані ранки -

Стала буденність.

Цю сталість принесли мені росіяни.

І бачить їх Сотня Небесна - усі.

І бачать їх очі покійної мами.

Огида й зневага таким ворогам.

Усе, що світ буде про них пам'ятати:

Брехлива й підступна гидка кацапня,

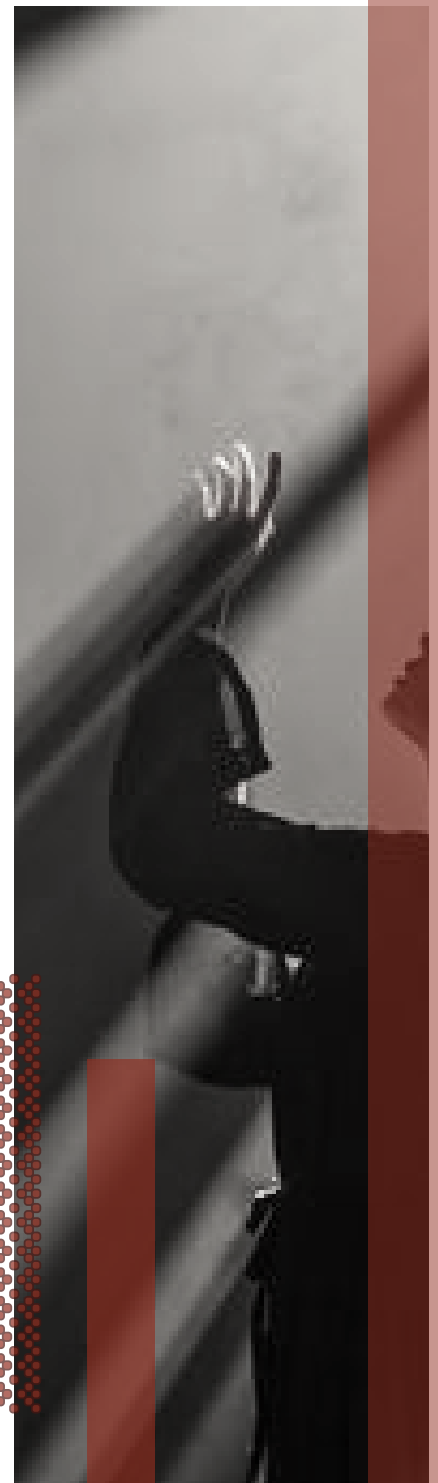
Яку зневажати й

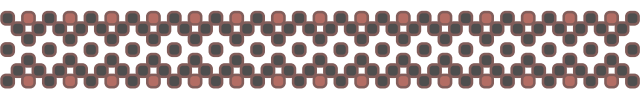
Ніде не приймати.

Від власного зла постраждають самі.

Ось: сонце вже сходить на нашій землі.

30.03.2022 р.Б.

Сьогодні я змерзла.
Слова зацімпили.
Не можу писати
І тремтять тіло.
По шкірі морозом. Вповаю на Бога.
Під ковдрою: тиша, новини, тривога.
Новини читаю -
Не можу заснути.
Тут тепло, я знаю.
Та тремтять руки.
І пальці замерзли
У теплих шкарпетках.
Я вбрана ночую.
Реальність затерпла.
Одягнена сплю через кляту росію.
Мій одяг схолов і зовсім не гріє.
По шкірі морозом.
Прикладом - по спині.
Ті фото нелюдські
У пам'яті нині.
Не можу писати.
Бо пальчики бачу
У курточці синій...
Той лак...

НЕ ПРОБАЧУ.
16.04.2022 р.Б.

ПОБАЧИТИ УСМІШКУ

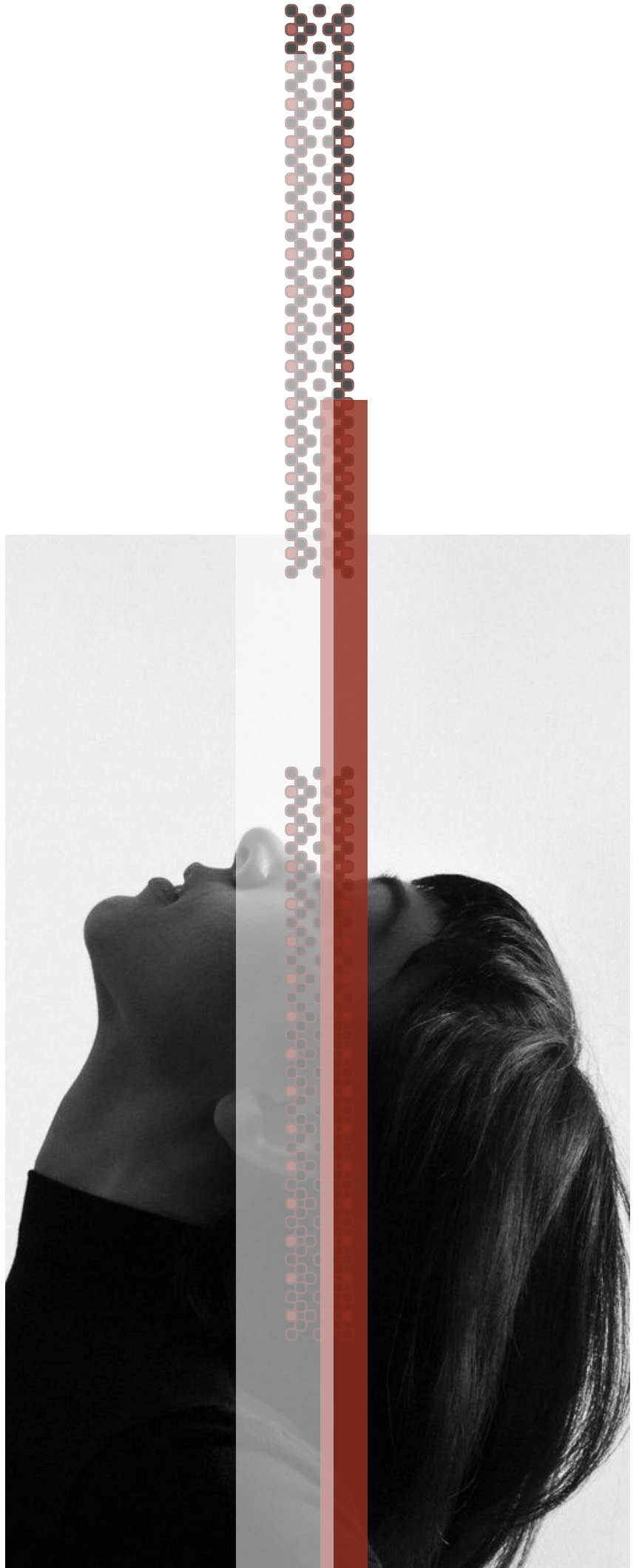
Одного дня незнайомі
Стали важливими.
І хочеться знати, що
З ними все буде добре.

Позавчора незнайома
Всміхнулась мені.
Сенс того погляду:
Я серед своїх.

Сьогодні я побачила людину,
Якій колись продавала каву.
"Привіт. Як справи?".
Випадкові зустрічі
Стали променем.

Дорогою рвучкий вітер
Бив мене в обличчя -
Нагла рашистська пошесть
Забрала в нього його
Легідну весняну посмішку ...

08.09.04.2022 р.Б.

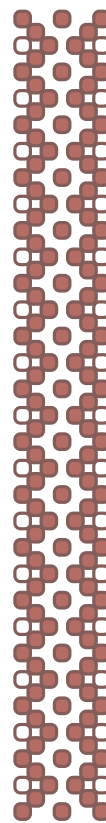

"Сховай свого меча в його місце, бо всі, хто візьме меча від нього й загине"
Від Матвія 26:52

“

Останнім часом в нас надто багато питань і надто мало відповідей. Це й не дивно, адже нам приходится жити в епоху великих змін. Ми знаходимось у вихорі подій світового масштабу, в самому центрі новітньої історії людства, і серце у неї жовто-блакитне, і творці її замість шабелють носять автомати, замість сорочок - бронежилети. Ми станемо свідками закриття багаторічного гештальту, і правда переможе брехню, і світло переможе темряву, і життя переможе смерть. І хай буде так.
Амінь.

**Надія
Кобилянська**

І здригнулась земля,
І полився із неба вогонь...
Боже, ти дивишся десь здаля,
Нам бракує твоїх долонь!

Розірвалась столітня рана
І полилася з неї кров.
Нащо ти дав нам цього тирана?
Чи ж осліпла твоя любов?

Полетіли скажені кулі,
Повалились у воду мости,
І прокинулись всі поснулі,
Й одягнули на шию хрести.

Зло прикрилось плачем,
Захотіло "підставить плеча"?
Тільки той, хто прийшов з мечем,
Хай же помре від меча!

Загорілась нетлінна свіча
І полилася ворожа кров...
Хай же помре від меча,
Той, хто із ним прийшов!

Будь реалістом - вимагай
неможливого! У першу чергу, по
відношенню до себе

"Вважаю, що усе іде із сім'ї, тож берегти і збагачувати потрібно дитинство. Тому 20 років тому ми з чоловіком обрали напрям дитячої анімації з психотерапевтичною складовою, зараз це "програма відпочинку Дитячий табір Зефір". Щиро стараємося розвивати творчий напрям та індивідуальний підхід до роботи з дітьми. Зараз у ситуації війни переносимо свій табір у Карпати."

**Тетяна
Сватенкова**

Мій народ соняшниковий
Не забув рідної мови.
Серед диму, зради, люті
Не залишились закуті!
Я молюсь за маму й брата,
І за всіх, хто "душить" ката.
Кожен ранок наче диво,
Доні поруч - я щаслива.
Мій народе барвінковий,
Вистоїм - немає й мови!
Кожен - крапля в океані,
Разом - ми нове цунамі.
Разом ми за увесь світ -
Подвиг ваш - на сотні літ!
З нами янголи небесні,
Усі хлопці, що воскресли,
Очі наших діточок,
Світло тисячі зірок.
Поряд стали всі народи,
Сили рідної природи,
З нами сонце і земля!
Переможемо москаля!

ВСТАЛА УКРАЇНА

Дуби кремезні сивочолі
Завмерли: слухають весну.
Колись їх колисали бджоли,
Але тепер їм не до сну.
Річки завмерли і озера,
Притихли в полі журавлі...
На вдих і видих все завмерло:
То ворог на моїй землі.
Мільйони поглядів в напрузі,
Безсоння стукотить у скронях:
Не дати ширитись нарузі
І зберегти тепло в долонях!
Весна прийде, смарагдом вкриє
Ліси, поля, тіла, машини.
Дощем дзвінким усе омие,
Та не забути тої днини...
Коли схід сонця став кривавим,
Одне питання "Що робити?",
Коли "брати" пішли в облаву,
Коли "О , Боже, в мене діти!".
Земля стогнала, небо синє
Палало кров'ю свого сина...
Ми не забудемо тої днини,
Як за світ встала Україна!

МОЛИТВА

До тебе звертаюсь, Боже,
І мати Марія,
Знаю, ти нам допоможеш
Втілить нашу мрію:
Мирне небо, тиха днина
І батьківська хата,
Щоби кожная дитина
Мала маму й тата.
Дай нам янголів у поміч
І міцную віру,
А ми якось вже власноруч
Здобудемо миру.
Огорни крилом синочків,
Що не сплять, вартують,
Що в дорозі дні і ночі,
Молитву хай чують!
За дітей, за маму й тата,
За усю країну,
За бабусю, діда, брата,
За мою Україну!
До тебе звертаюсь, Боже,
До кожного серця!
Знаю, ти нам допоможеш
В цім кривавім герці!
Дай нам сили і надії
Перед ворогами.
Ми, повір, самі зумієм
Стати козаками.
Колисай, Боже, колиску
Із дитям маленьким
І підтримай у цім тиску
ЗСУ рідненьких.

КОЛИСКОВА

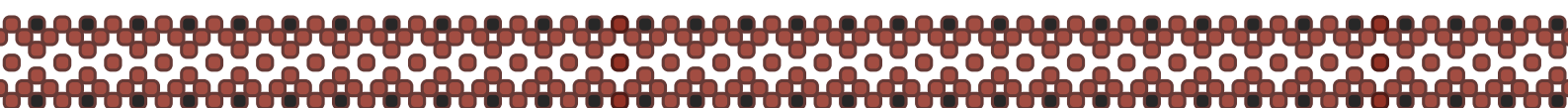
Сон чіпляється за вічка
Донечці малій.
Моя люба Зоряничка,
Ти про диво мрій.
Поруч вже доросла доня
Сонно мружить очі,
До пів ночі в телефоні
Листи комусь строчить...
Мої любі, мої рідні,
Обіймаю вас,
Будем сильні, будем вільні,
Світ увесь за нас!
Мої доні, мої зорі,
Най вам добре спиться!
У думок бурхливім морі
Нехай мир насниться!

ПЕРЕСЕЛЕНЦІ

Як сказати рідній неньці
"Ми тепер переселенці..."?
Мамо, дихати так важко,
І тремтить у руках чашка...
Як ти, мамо, рідна ненько?
Боже, як щемить серденько!
Тільки й щастя - поруч діти.
Ну а далі що робити?
Без роботи, без домівки,
Добре, що не спим долівки.
Серце крає, як ти, брате?
Коли можна обійняти?
Треба мужність, треба сила,
Щоб донькам розправить крила.
Треба віра і надія,
Щоби втілить нові мрії.

Обіймаю, мамо, тепло,
Хай закінчиться це пекло!
Щоби разом вся родина,
З перемогою країна,
Щоб від радості сльоза,
Щоб у квітах вся лоза,
Щоб онуки, діти, сміх...
Там хоч брат поспати ліг?
Тихо мрію і молюся...
Знаєш, мамо, я боюся...
Але тихо, це між нами,
Будем сильними батьками!
Обіймаю, люблю вас,
Помоліться там за нас!

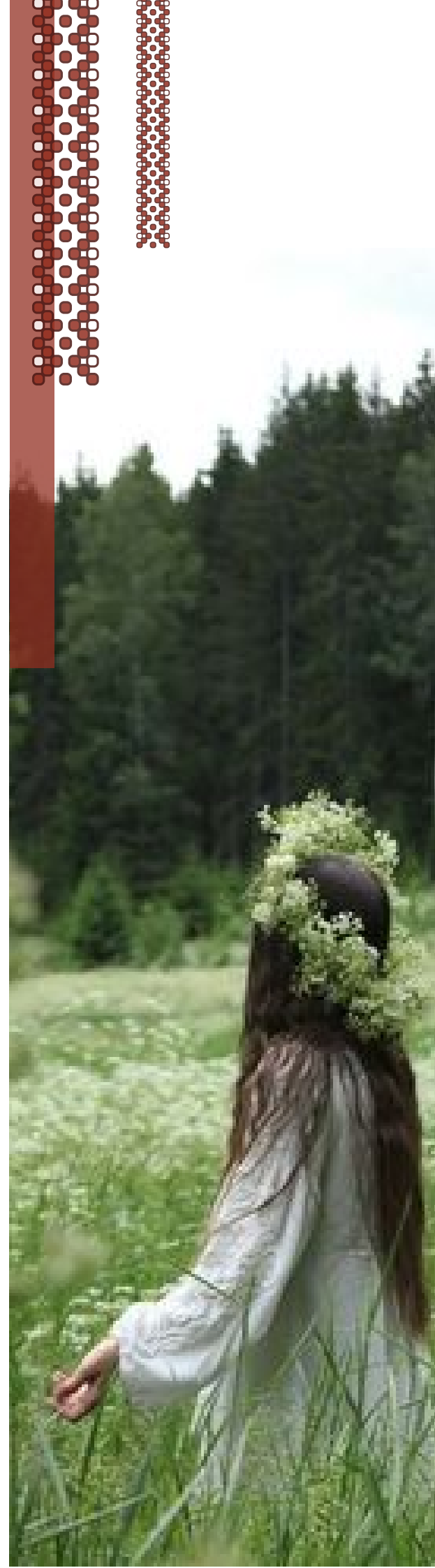

ЧУЖА

Сьогодні чомусь не спиться,
Мене обминає сон...
Бабусина плеще криниця,
І темрява від вікон.
Давить нестримно стеля -
Квартира чужа. Як там дім?..
Та маю бути, мов скеля,
Закрити плечем своїм
Два вогники щастя й надії,
Два подихи вунісон,
Втіляти дитячі мрії,
Охороняти їх сон.
Летять журавлі додому,
Мереживом стелиться мох...
А я видихаю втому,
Ніби за чотирьох.
Світанково, мружно, квітнево
Нерідне місто встає...
Я уже для сусідів місцева,
Але серце кричить "не моє"!
Парки, трави і срібні фонтани,
Запах хліба, дитячий сміх...
Прийде час - загояться рани
У народу, що переміг.
Заливає сонце бурштином
Кожну тріщину наших сердець.
І одної прекрасної днини
Стане новим початком кінець.

ВЕСНА

Весна наповнює зіниці,
Пробуджує наші серця...
Дзвінок опівночі - не спиться -
Так подих змінює життя...
Війна, війна, рости травою,
Зеленим листом дай зітхнути!
Ми вже надихались тобою,
Дай у любов хоч раз пірнути.
Хай чоловіка, сина, брата, тата
Обійми дочекаються міцні.
Нехай барвінком заросте могила ката,
Що жив лиш завдяки війні!
Ніяковіє дощик світанково,
Чекають лебеді людських долонь,
Спокійний подих доньки - колискова,
Що тулиться до срібла моїх скронь.
Ми видихаєм час, вдихаєм попіл,
Що залишається від непотрібних слів.
Життя - то особистий клопіт -
Згадай лишень, ти все не так хотів:
Садок вишневий коло хати,
Сім'я, вечерея і весна...
Та довелося воювати,
Отруту випити до дна...
Серцевий ритм керує тілом,
Весна п'янить наші серця,
Якби ж людьми ми бути вміли,
То мали б у раю місця...

Наразі іспит для України
На силу, вірність і любов,
Так мелодійно джавеліни
Ворожу каламутять кров.
Хтось за кордоном, хтось в підвалі,
Та сонце для усіх зійде,
На тлі земної пасторалі
Нам не сховатися ніде.
Весна спішить загоїть рани,
Зігріти променем надії,
Вітрами розігнать тумани
Звільнити люд від лейкемії,
Щоби свобода, честь і совість
Дали коріння і плоди,
Щоб України славна повість
Не висихала без води...
А зараз видих, вдих глибокий -
Я вчуся посміхатись знов,
Не плакати, почувши кроки...
Мабуть, весна.... Мабуть, любов...

ШКАРПЕТКИ

Криваве сонце заглядає в душу,
Годинником відмірюється суть,
Я не забуду, я не мушу
Отее звірство все забудь.
Вже чорноземи пахнуть кров'ю,
Птахи притихли у лісах,
Поставлю свічку, молитов замовлю
За тих, хто в селах і містах...
За тих, хто на чужині стогне
Під тягарем провини уві сні,
Зберу всі гроші і ЙОМУ замовлю
Пробачить нас у цій війні!
За лихослів'я, за ненависть,
За заздрість, підлість і жадобу.
Спиніться, люди, мало нас зосталось,
А вам би лиш розбризкати злобу...
Під нами - прірва лицемірства,
Один лиш крок назустріч дну,
Гуртом ви засудили звірства.
Навіщо ж плюндрувати весну?
Там десь у грудях, трохи зліва,
Мамина бринить сльоза,
Обійми тата, перша злива,
Любов, відрізана коса...
То зветься совість, пам'ять предків,
Вогонь наступних поколінь!
Тож годі нить, вдягни шкарпетки
І гідно ворога зустрінь!

КАВА

До тебе йду на запах кави,
Що так нагадує про дім...
Ти посміхнешся ніжно і ласкаво
Чи то мені, чи то думкам своїм.

Зігріє руки ароматна філіжанка,
Примружу очі і на мить -
Я вже тендітна парижанка,
Яка лиш поглядом п'янить.

Жіночність розграбована війною,
Панчохи, сукні і з підборами взуття...
На кухні кава, сонце, ми з тобою
І мрія про нове мирне життя!

Назарій Скобель

Коли почалася війна, я відчув спустошення. Мене переповнювали біль і розчарування. Я не знав, що буде далі... Допоки не побачив тебе - Людину світла і добра, в якій тече безстрашна кров. Тебе не злякали танки і гармати, ти пішов за свободу стояти. Ти почав робити все. Коли почалась війна, наш народ став одним цілим, такого я ніколи не бачив. Тоді мені стало зрозуміло, що ми переможемо.

ВСТАВАЙ, УКРАЇНО!

*Присвячую кожному українцю, що бореться
Неодмінно вільному українцю!*

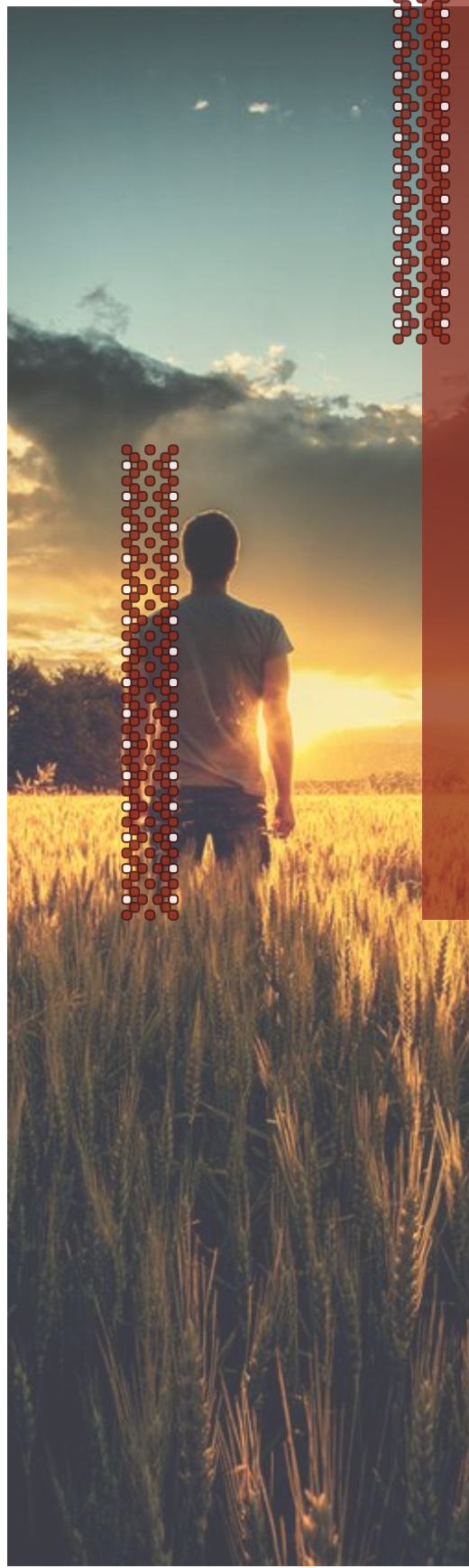
Вставай Україно, вставай рідний брат!
Прийшов ворог до нас.
Вбивати дітей і наших жінок.
Не пробачить цього безсмертний народ.

Вставай Україно, вставаймо ми всі!
До зброї берімось вбивати їх всіх.
Не треба боятись москальську свиню.
Потрібно вбивати вату ту всю.

Вставай Україно, вставай патріот!
Боротись потрібно за весь наш народ.
За націю світлу і наших дітей.
За мрію єдину і справжніх людей.

Вставай Україно, вставай рідний край!
До зброї берімось гнати ту шваль.
Покажімо всім, що ми не слабкі.
Готові вмирати на рідній землі.

Вставай Україно і пам'ятай:
Це наша земля і наш рідний край.
Тут Батьківщина і наше дитя.
Ми Україна, ми є сім'я!

Я любив її більше ніж своє життя.
Я кохав її без сумніву й вагань.
Я пишаюся тобою. Я живу тобою.
Живу для тебе, щоб торкнутися
краси твоїх ночей.
І ніхто ніколи не забере тебе у мене
Ти моя, єдина. Ти найкраща.
Я мріяв побувати в кожній частині твого світу.
Я хотів, щоб була першою на цій землі.
Так воно і стало. Ти перша,
найвідоміша, незламна.
Я щасливий, що без сумніву й вагань
віддав життя за свою неньку Україну...

МАМО, УКРАЇНУ Я КОХАЮ

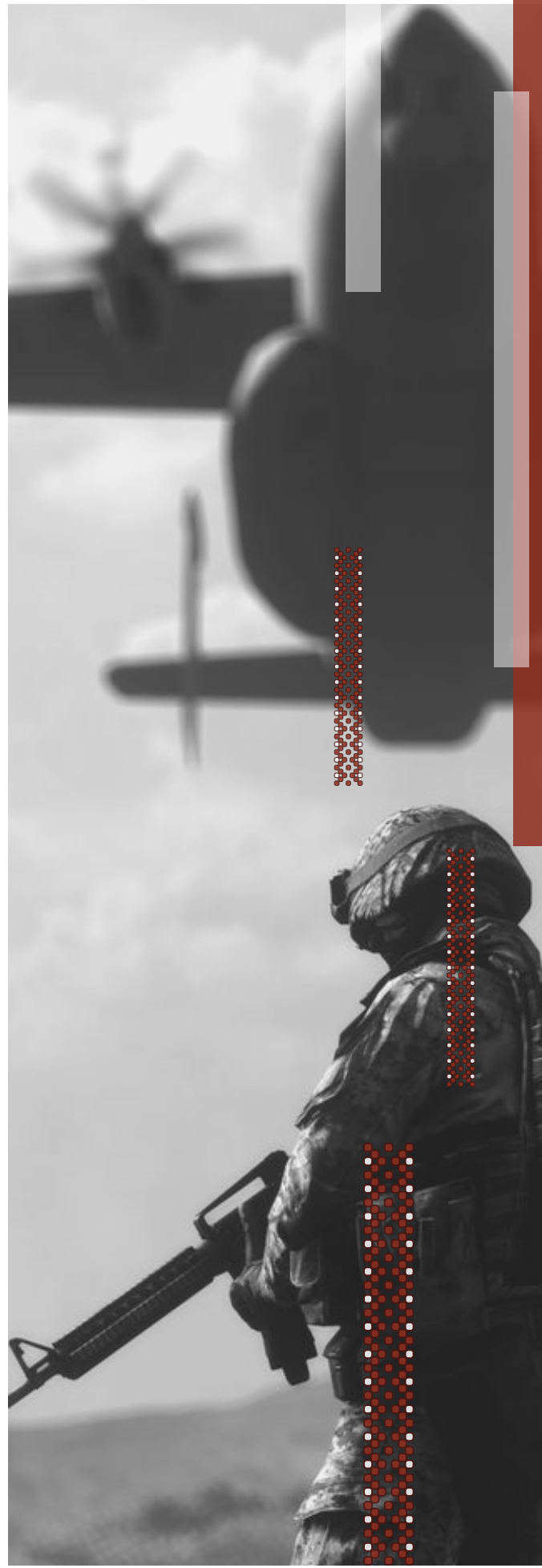
Мамо, страху я не знаю.
Байдуже, що стріляють.
Знаю, за що в грязюку лягаю,
За що ночами замерзаю.

Мамо, побратимів бачу, як вбивають.
Мамо, зовсім не боюсь,
Знаю, за що я тут борюсь -
Я дуже сильно Вас люблю.

Мамо, ти не бійся, не сумуй,
Ти не плач і не жалкуй.
Знаю, як помру, то болісно
сприймеш це все...

Будь ласка, тільки не сумуй,
Ти не плач і не жалкуй.
Я знаю, за кого я тут стою:
За сина, за донечку свою.

Я стою, бо сильно люблю
Україну свою.
Я хочу, щоб жили ми вільно,
Тому знаю, за що автомат в руках тримаю

Віта Винниченко

“

Ще змалку пам'ятаю, як батьки сказали одну важливу річ: «завжди залишайся людиною!». Тому, які б обставини у вас не були, що б вам не говорили, головне завжди залишатись людиною та самим собою! Вміти постояти за себе та знати чого хочеш від цього дарованого нам життя!

МОЯ НАЙРІДНІША

Україно, земле моя, рідно!
Часи скорботні застали знов тебе.
Трудом важким добивалась ненько,
Незалежності в країні для дітей.
Крові в чорноземі багато просочилось,
Ворогами і синами в земленьці твоїй.
Дзвінка та пісня й колискова мами,
І милозвучна мова - генетичний код є мій.
Була і будеш ти для нас рідна і єдина,
Для дітей своїх навіть у краях чужих.
Тебе цуратись ми не смієм, любя,
Настраждалась ти багато за роки свої.
В книжках з історії відважна була,
Пишайся ненько, талантами дітей.
Ми тебе всі щиро любим,
І возвеличуєм із споконвіків.
По світу твої розгубились люди,
Шукаючи той шлях легкий,
Бо все нам приходилось туго,
Із року в рік, сподіваючись на кращий світ.
Ти вибач нас, що не тримаємось ми купи,
І діти й не сироти але без батьків,
Все чекають звістку, коли ті будуть,
З країн далеких із дня на день у вікні своїм.

28.04.2022

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА

Україно, із колоссям у волосі,
Нене рідна, твої гори і моря
Усе це гордість є твоя.
Ти багато дарів маєш,
І усіх ними вгощаєш,
Не скупишся медом і сливками,
Та ще й бульба з кавунами.
Кожного береш під крило своє,
Й захищаєш від лихого слова.
Мальовнича і красива,
як картина ти є наша,
Захисти нас як раніше,
Від зброї, що у лоб летить.
Гинуть діти на руках в батьків,
А мами дітей рождають,
У підвалах тих сирих.
Невже кінець прийшов?
Чи то початок змін?
Гірко плачуть заручені дівчата ,
Із війни чекають героїв тих своїх.
Наша Незалежна, встань і подивись,
Як Європа тебе любить, захищає,
Всі в молитві є за тебе,
Бо час настав розправить крила,
І сказати всім: «Все буде Україна»
28.04.2022

СПОВІДЬ

Ти вибач мене, любо мамо,
На фронт пішов захищати я тебе
І не попрощавшись із тобою,
Щоб не бачить сліз твоїх тепер.
Тебе любив я дуже й сильно
Хоча й не часто говорив
Але для мене ти найрідніша була
Із ніжних колискових тих пісень.
Не можу я дивитись на землю рідну,
Як мучиться вона тепер,
Пішов я автомат в руках тримати,
Бо обов'язок казав: «захищай своїх».
Про тебе моя, кохано наречено,
Пам'ятав я кожну мить,
Носив в кишені біля серця
Фото наше, як обіймала ти мене.
Я знаю, планів було в нас багато,
Але серденько, вибач, не журись,
Я хотів тобі як краще,
Тільки щоб в безпеці,
Ти була завжди.
Знаю, сни твої вже не солодкі,
Бо не бажаю їх тобі тепер,
Розумію, тобі болить у грудях,
Бо не притулишся до мене,
Як колись любились ми.
Коли стріляв я в окупантів,
З гранатомета вдень і ніч,
Кожен раз кричав: «за рідну неньку!»,
«кохану!» і «козацьку Січ!»
30.04.2022

Збірка патріотичної поезії

Укладачі: кандидат психологічних наук, доцент Галина Федоришин,
Наталія Вовчук.

Все буде Україна!

Відповідальний редактор: Андріана Боднар, Наталія Кобилянська
Дизайн: Наталія Кобилянська

Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені
Василя Стефаника; Факультет психології, 2022. 49 с.